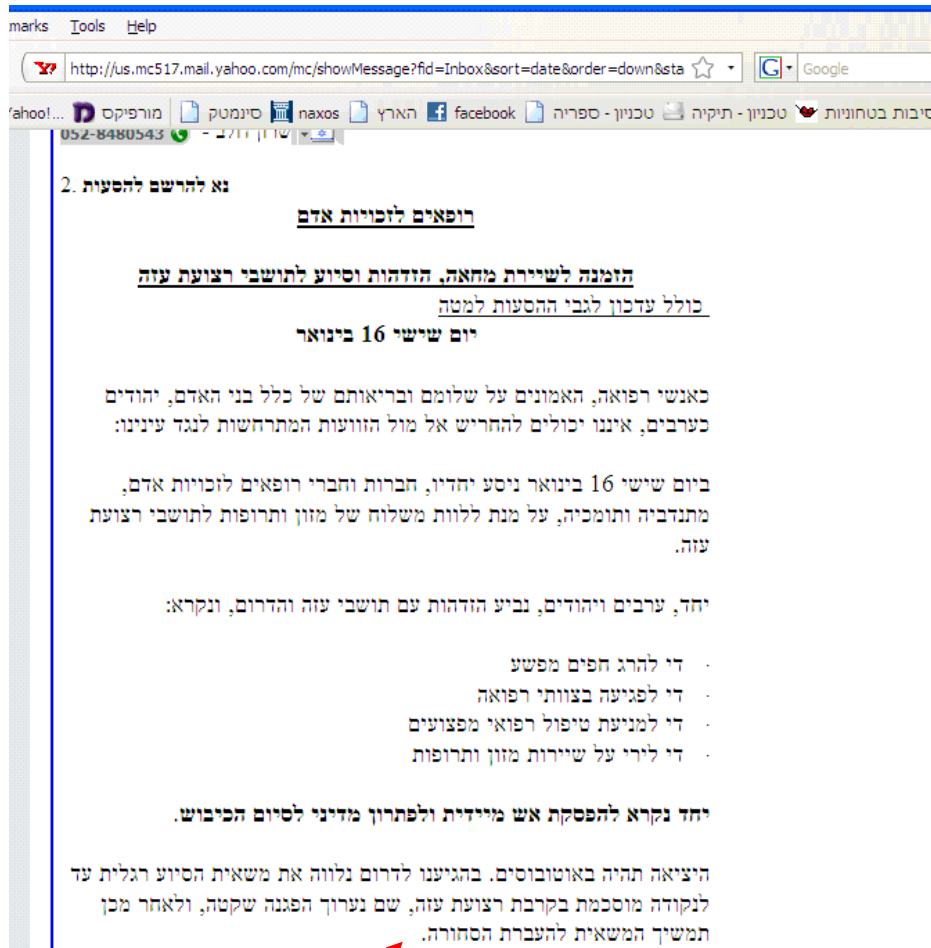

כך זה התחיל:

ביום חמישי בערב ישבתי לי בשיעור בטכניון, במקום הקבוע מול הנוף לחרמון, וגלשתי להנאתי באינטרנט. מצאתי בתיבת הדואר הנכנס את ההודעה הבאה:

The screenshot shows a Yahoo! email interface. The address bar displays the URL: <http://us.mc517.mail.yahoo.com/mc/showMessage?fid=Inbox&sort=date&border=down&sta>. The email content is in Hebrew and discusses the 'Lishit Siva' event. The text includes:

נא להרשם להסעות 2.

רופאים לזכויות אדם

הזמנה לשירת מחאה, הודעות וסיוע לתושבי רצועת עזה
כולל עדכון לגבי ההסעות למטה
יום שישי 16 בינואר

כאנשי רפואה, האמונים על שלומם ובריאותם של כלל בני האדם, יהודים כערבים, איננו יכולים להחריש אל מול הזוועות המתרחשות לנגד עינינו:

ביום שישי 16 בינואר ניסע יחדיו, חברות וחברי רופאים לזכויות אדם, מתנדביה ותומכיה, על מנת ללוות משלוח של מזון ותרופות לתושבי רצועת עזה.

יחד, ערבים ויהודים, נביע הודעות עם תושבי עזה והדרום, ונקרא:

- די להרג חפים מפשע
- די לפגיעה בצוותי רפואה
- די למניעת טיפול רפואי מפצועים
- די לירי על שיירות מזון ותרופות

יחד נקרא להפסקת אש מייידית ולפתרון מדיני לסיום הכיבוש.

היציאה תהיה באוטובוסים. בהגיענו לדרום נלווה את משאית הסיוע רגלית עד לנקודה מוסכמת בקרבת רצועת עזה, שם נערוך הפגנה שקטה, ולאחר מכן תמשיך המשאית להעברת הסחורה.

נהדר, חשבתי לעצמי. אני מצטרפת (הפסקה הזו תהיה רלבנטית להמשך, זכרו אותה). האמת, ההפגנות בקריה קצת נמאסו עליי, ומי יוכל להתנגד ל**שירת סיוע**, 'יורים, בוכים אבל מְזֶה הומינטריים' זה הרי אנחנו.

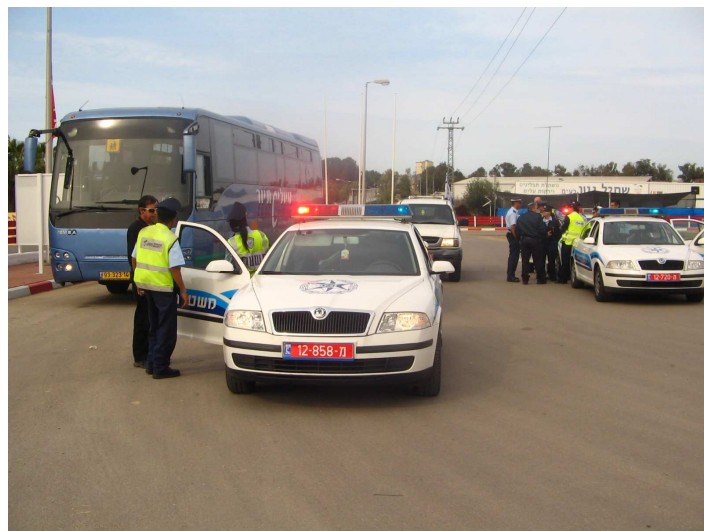
אז נסעתי. עם עוד כעשרים אנשים מירושלים באוטובוס ריק למדי. פרופיל המשתתפים (בעיקר משתתפות) היה בדיוק כמו שאתם מדמיינים. הנה החלק הצפוף ביותר של האוטובוס, מאחורי הצלמת (שזו אני) לא היו אנשים:

הגענו לאחר כשעה לצומת אשקלון. מרחוק נראו מגדליה. שם התחיל הבלגן. כמה ניידות משטרה (כולל משטרת תנועה) חיכו לנו, עצרו אותנו והכריחו אותנו לחזור צפונה. לא כל כך הבנו בהתחלה מה קורה, אז נסענו, ובתחנת דלק קרובה למדי (שם גיליתי את צומת משואות יצחק) עצרנו. גילינו את משמר הכבוד שלנו:

שגדל תוך דקות ספורות... (הטנדר הלבן היה גם חלק מכוחות הבטחון)

וגדל... (שישה כלי רכב!)

ויש להם גם מספרים:

מ 12-787

מ 12-858

מ 14-819

מ 12-720

מ 22-862

מ 12-959

וגם שמות:

בוריס גרמן

אורן אוחנה

דוד יחיא

**וגם הקצין הבכיר ביותר שסירב להזדהות לבקשתנו והקפיד
לכסות את התג במעיל**

שם התחיל **דו-שיח של חרשים**, אנחנו מדברים איתם על חוק ועל הצורך שיראו לנו צו. הם אמרו את מילת הקסם 'צו אלוף' (שאוסר כניסה) אבל לא יכלו להסביר למה כל האזור היה מלא מכוניות פרטיות שנסעו כרגיל. בשלב מסוים, טענו שהצו בדרך. כל ניידת שהצטרפה קיוונו שתביא איתה את הצו. אך זה לא קרה. אולי בטעות הניידת עם הצו נקלעה לאזור 'צו אלוף' ולא הצליחה להיחלץ משם?

ופה הנהג במשא ומתן לקבל בחזרה את הרישיון שלו שהוחרם. תגידו, זה חוקי בכלל? בלי עילה מוצדקת, בלי עבירת תנועה כלשהי ובלי אותו צו מפורסם?...

הבלגן והתסכול היו קשים ביותר. לא הבנו כל כך מה קורה עם הקבוצות האחרות (עוד שני אוטובוסים לפחות, אחד מתל אביב ואחד מטייבה). קבוצה מאיתנו החליטה לנסות להגיע לצומת יד מרדכי (שם היתה אמורה להתקיים העצרת) בכוחות עצמאיים.

....צעדנו לכיוון התחנה:

....המשטרה בעקבותינו, זינקו לצומת ליד התחנה:

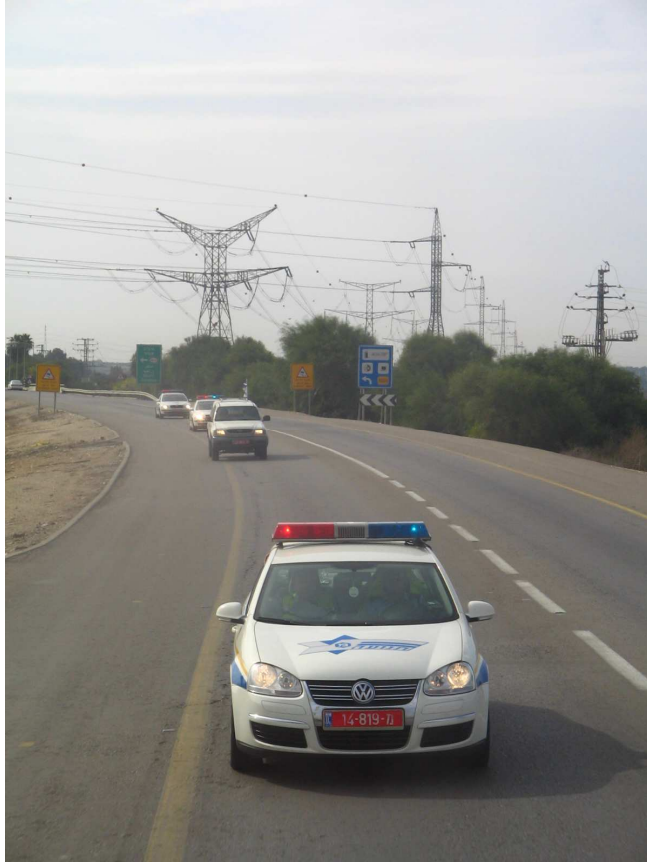

אז מה עושים?! ומילא אנחנו, אבל האם לפחות האספקה ההומיניטרית הגיעה? ולמה בעצם משקיעים כל כך הרבה אנרגיה למנוע מקבוצה של אזרחים שומרי חוק, 'סבונים' כמונו, לקיים עצרת (עכשיו תראו את החץ באימאג' הראשון)?!

(אגב, הבחור מצד שמאל עם המעיל הירוק והפס הלבן היה נהג שקלט את 'השמאלנים' שלידו, עצר את המכונית בה נהג עם שני ילדים קטנים, והיה מאד קרוב להחטיף לנו מכות. 'השמאלנים' לעומת זאת מייד הרגיעו אותו, ולא היה לו כל כך פרטנר למכות).

אכן, סבוניים. הרמנו ידיים. חזרנו לאוטובוס. והניידות בעקבותינו...

כל הדרך. גם בעליות לירושלים...

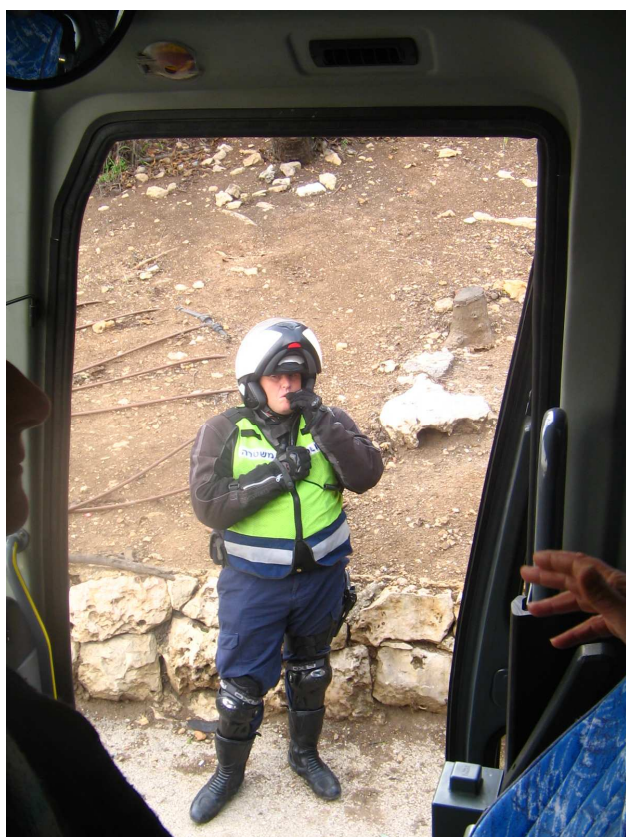

זוהו חלקו האחורי של האוטובוס הרדוף (את הקדמי ראינו באימאג' השני) :

והנה עומדות היו רגלינו בשערך, ירושלים. הניידות עצרו אותנו שוב, ודרשו מאיתנו לדעת אם אנחנו הולכים להפגנה נוספת(!). לא האמינו לנו כשאמרנו שלא, וביקשו מהנהג ש'לשין' עלינו.

בינתיים זכינו בתוספת חדשה לכח המשטרה:

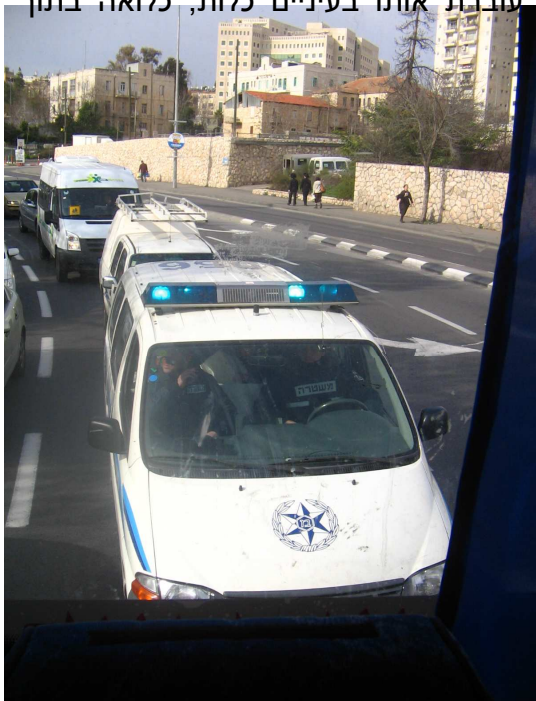
ואפילו עצרו את כל התנועה בכניסה לירושלים בשבילנו, לא בדיוק הבנו למה. אז אם הייתם שם ביום שישי בצהריים, סביבות 13:00, זה לא אשמתנו, המשטרה השתגעה.

המשטרה אישרה לרדת במקום אחד בלבד בירושלים, ללא עצירות בדרך. אז הוחלט על גן הפעמון. התחלנו את טקס הליווי גם בתוך העיר:

זה ליד גן סאקר, שתי דקות לפני הבית שלי, עוברת אותו בעיניים כלות, כלואה בתוך האוטובוס:

זהו. הגענו. לאחר שעה וחצי של ליווי, הדודות הזקנות ושירה יורדות מהאוטובוס. מבצע סיכול אויב המדינה שהחל בצומת אשקלון תם בגן הפעמון.

סוף דבר, זכינו למבזק בוואי-נט (שכבר נמחק, עקב היום הגדוש באירועים. אבל מצאתי עוד [קישור](#) אחד בלבד בכל האינטרנט כולו שמתייחס לסיפור, וסליחה עם הקוראים על האתר).

מה המסקנות מכל זה?

יש שתי דרכים לסיים את הסיפור, האחד קליל, השני פומפוזי. אני מתלבטת בין שניהם, אז אתם תבחרו:

סיום א' – הקליל:

סך הכל היה טיול נחמד ברחבי ישראל, ואפילו לא היינו צריכים לרדת מהאוטובוס. מתאים לי. וגם האמת היא שאני בעד כל הפטריוטיזם הזה. לא רוצה חלילה לפגוע במורל הלאומי.

סיום ב' – הפומפוזי:

ולא נותר אלא לסיים [ברוסי אחד](#), (אל חשש, לא מרקס) שאמר: "אפילו האנשים הנבערים מדעת והגסים ביותר רואים כיום ללא ספק שקיימת אי-התאמה מוחלטת בין פטריוטיות לבין החוק המוסרי שעל פיו אנו חיים". (לב טולסטוי, על הפטריוטיות).